

[Bjørn Elmquist]

Det eneste ordrette citat, jeg havde fra straffelovrådets udtalelse, var det, jeg refererede til, i punkt 3. Jeg synes virkelig, det afspejler en væsentlig bekymring – sådan må jeg i hvert fald udlægge teksten – hos straffelovrådet, at det ser dets opgave i den grad ændret ved at få kastet dette i hovedet med så kort varsel.

Lawaetz (FP):

Jeg kunne ikke så godt lide det udtryk, socialdemokratiets ordfører, hr. Torben Lund, brugte: nedkriminalisering af berigelsesforbrydelser. Er det ikke lidt farligt at udtrykke sig på den facon? Er det, vi diskuterer, ikke strafnedsættelse for berigelsesforbrydelser? Vi kan ikke gå med til, at det skal være mindre kriminelt at være berigelsesforbryder, end det har været hidtil.

Lovforslaget går som bekendt ud på at reducere den hidtidige strafudmåling med ca. ½, men det er svært at tage stilling til virkningen i praksis. Man tør vel også sige, at straffelovrådet ikke kommer med en helt entydig konklusion.

Med hensyn til straffelovgivning må man først og fremmest gøre sig klart, hvad det egentlig er, man vil opnå. Vi ved, at kriminaliteten har været stærkt stigende. Vi ved, at straffekapaciteten ikke slår til, også fordi forbrydelserne er blevet grovere og narkoforbrydelser har optaget en del af kapaciteten.

At loven vil virke i retning af, at man bedre kan overkomme strafgennemførelsen, er der ingen tvivl om. Der ligger også en besparelse i kortere straffe og tidligere prøveløsladelser. Fremskridtspartiet har altid været tilhænger af besparelser, det er vi de første til at erkende, men her drejer det sig om en højere målsætning end blot besparelser: hvordan bekæmper vi bedst den stigende kriminalitet, og hvordan får vi bedst forbrydere indsluset i samfundet igen? Det må prioriteres højere end besparelser. Hvordan undgår vi, at forbrydere fortsætter for måske at ende som vaneforbrydere?

I et ordnet samfund er man nødt til at straffe. Hvordan og hvor længe er det store problem. Jeg er af den opfattelse, at det egentlig ikke er straffens længde, der er afgørende. Det er nok mere afgørende, at det virkelig føles som en straf, en oplevelse, man simpelt hen ikke har lyst til én gang til, og her er vi måske ved det væsentlige. Frem-

skridtspartiet må sætte spørgsmålstejn ved kortere straffe og tidligere prøveløsladelser. Jeg kan gentage, at jeg synes, det er meget, meget vanskeligt at se, hvilke følger det vil få.

Skal der være mening i det hele, så vi ikke opnår yderligere stigende kriminalitet, må man nok se alvorligt på formen for straf. Tendensen til at gøre straf til en slags ferieophold kan ikke forenes med kortere straffe. Jeg tænker på det mislykkede fængsel i Ringe, jeg tænker på forretningsfolk, der under behagelige forhold kan videreføre deres forretning fra et fængsel, jeg tænker på slapheden med hensyn til udbredt narkohandel i vore fængsler, jeg tænker på de overdrevne udgangstilladelser, hvor alt for mange stikker af eller laver nye forbrydelser, jeg tænker på vaneforbrydere, der ligefrem befinder sig bedst i vore gode fængsler, som set i »Lørdagskanalen« forleden. Kunne man samtidig stramme betingelserne for udståelse af kortere straf, så det virkelig føltes som en straf, tror jeg ikke der var så meget i vejen for at afkorte straffen. Nu vil der naturligvis lyde et ramaskrig fra dem, der tror, at stadig friere forhold og stadig mere luksus og stadig mere behagelighed i fængslerne er det eneste rigtige.

Jeg vil godt sætte spørgsmålstejn ved alle de tiltalefråfald og meget milde domme for førstegangsforbrydere, der forekommer. Skulle man ikke prøve at tænke omvendt: første gang bør man straffe forholdsvis strengt for at fortælle dem, at det her er alvor, og vi skal ikke invitere til nye forbrydelser. Måske skulle man tænke helt omvendt.

Altså, vi taler her om økonomi, men jeg synes, det er at lægge det på et lidt for lavt plan. Skal man endelig tale om besparelser, skal pengene i hvert fald bruges til at skabe en højere opklaringsprocent, for det er det mest præventive, der i virkeligheden findes. Opklaringsprocenten for berigelsesforbrydelser er mig bekendt kun 23 i dag. Det vil sige, at når en tyvekragt skal ud og arbejde, så ved han, at han kun har ¼ chance for at blive opdaget. Er det ikke snarere dér, man skal sætte sine anstrengelser ind?

Som sagt kan jeg ikke rigtig gå med til hr. Torben Lunds udtryk »nedkriminalisering af berigelsesforbrydelser«. Jeg kan gå med til at diskutere strafudmåling, men at det skulle